

HØJESTERETS DOM

afsagt tirsdag den 18. august 2015

Sag 247/2014

(1. afdeling)

A

(advokat Finn Sandgaard, beskikket)

mod

B

(advokat Eva Tofteberg Persson, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Skifteretten i Helsingør den 22. marts 2012 og af Østre Landsrets 17. afdeling den 24. juni 2014.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Niels Grubbe, Marianne Højgaard Pedersen, Poul Dahl Jensen, Hanne Schmidt og Jan Schans Christensen.

Sagen er behandlet skriftligt, jf. retsplejelovens § 387.

Påstande

Appellanten, A, har påstået stadfæstelse af skifterettens dom.

Indstævnte, B, har påstået stadfæstelse af landsrettens dom.

Anbringender

A har supplerende anført bl.a., at den foreliggende sag skal behandles i overensstemmelse med Højesterets praksis vedrørende gaver, der af gavegiver er gjort til særeje, jf. Højesterets dom af 29. maj 1984 (UfR 1984.564) og Højesterets dom af 19. august 1987 (UfR 1987.763). Der er ikke anledning til at behandle særejeaktiver forskelligt afhængigt af, hvorledes særejet

er opstået. Hendes særeje udgør en væsentlig del af den købesum, der er betalt for ejendommen, og hun bør derfor have medhold i den nedlagte påstand.

Hun bestrider, at der er tale om, at hun skulle have ydet et lån til fællesskabet, som efterfølgende er blevet tilbagebetalt, således som B har anført. Der er intet på skrift om, at der skulle være ydet et lån, og de beløb, der blev overført mellem de forskellige konti, er den arv, hun modtog efter sin far.

B har supplerende anført bl.a., at de højesteretsdomme, som A har påberåbt sig, ikke er relevante for sagen. De angår gaver, der er gjort til særeje, og beskæftiger sig i øvrigt ikke med surrogater for gaven, således som der er tale om i den foreliggende sag. Endelig var der i de to domme tale om landbrugsejendomme, hvor der gør sig særlige hensyn til familien gældende.

For det tilfælde, at Højesteret ikke følger synspunktet om, at indbetalingen af de 800.000 kr. fra As arvekonto til boligskift-kontoen tidsmæssigt er sket således, at andelen ikke er erhvervet for særejemidler, gøres det subsidiært gældende, at A i forbindelse med købet af ejendommen ydede et lån til formuefællesskabet, som efterfølgende blev tilbagebetalt, hvilket bl.a. støttes af det forhold, at hun i 2003 på sin arvekonto modtog 830.000 kr. fra fællesskabet.

I det omfang A har bekostet ombygningen af ejendommen for særejemidler, vil hun efter omstændighederne have et vederlagskrav efter retsvirkningslovens § 23, stk. 3.

Supplerende sagsfremstilling

Ved brev af 16. november 2001 fremsendte bobestyreren i dødsboet efter As far en check på 800.000 kr. til Unibank Lyngby afdeling med henvisning til en transport i As arv, som bobestyreren havde noteret den 17. september 2001.

Det fremgår af endeligt skøde tinglyst den 7. december 2001, at A og B købte ejendommen X-vej 9, Rungsted Kyst, i lige sameje.

Af kontoudskrift nr. 4 vedrørende konto nr. ... (As "arvekonto") fremgår, at der den 2. januar 2003 blev indsat 400.000 kr. Det fremgår, at der ikke er tale om supplerende arv, men der foreligger ikke andre oplysninger om, hvorfra beløbet hidrører. Der blev endvidere den 30.

december 2003 indsat 430.000 kr., som blev overført fra konto nr. ..., der er en fælles konto for parterne.

Højesterets begrundelse og resultat

A og B, der var gift og havde formuefællesskab, købte i september 2001 i lige sameje et hus for 2.840.000 kr. kontant. Købesummen blev betalt, dels ved at ægtefællerne optog et kreditforeningslån med et provenu på ca. 2.260.000 kr., dels ved træk på en boligsjift-konto med kreditadgang, som ægtefællerne oprettede i Nordea.

As far døde i 2000, og han havde ved testamente bestemt, at hendes arv skulle være særeje. Ifølge boopgørelse af 23. maj 2002 arvede A ca. 3 mio. kr. Heraf var 800.000 kr. blevet udbetalt a conto den 16. november 2001 ved indbetaling til boligsjift-kontoen i henhold til transport til banken.

Ægtefællerne blev skilt i 2008. Ved bodelingen er der opstået tvist om, hvorvidt As halvpart af huset er hendes særeje som surrogat for en del af de kontante midler, hun arvede som særeje.

Højesteret finder, at dette spørgsmål må afgøres ud fra forholdene på tidspunktet for erhvervelsen af huset i 2001. Den senere besluttede og gennemførte ombygning af huset i 2003/04 og finansieringen heraf kan ikke ændre aktivets formuestatus.

Bevisbyrden for, at As halvpart af huset er surrogat for en del af den arv, som hun modtog som særeje, påhviler hende.

Parterne erhvervede huset med bestemmelse i skødet om, at erhvervelsen skete i lige sameje og uden skriftlige eller mundtlige tilkendegivelser om, at As halvpart var særeje for hende. Som anført ovenfor overførte A sin a conto arv på 800.000 kr. til ægtefællernes boligsjift-konto. Højesteret finder, at det efter bevisførelsen henstår som uklart, om overførslen af dette beløb til boligsjift-kontoen helt eller delvis skulle betragtes som en investering af hendes særemidler eller et udlæg, som skulle tilbagebetales af parternes fælles midler, ligesom det er uklart, i hvilket omfang der senere skete tilbagebetaling. Højesteret finder på denne bag-

grund, at A ikke har godtgjort, at nogen del af hendes halvpart af huset er erhvervet for særemidler.

Der er herefter ikke anledning til at tage stilling til, om As halvpart kunne have været særeje for hende, hvis hun havde godtgjort, at kontantbehovet efter låneoptagelse ved købet af hendes halvpart, ca. 20 % af købesummen, svarende til ca. 290.000 kr., var blevet finansieret ved investering af hendes særemidler.

Højesteret stadfæster herefter dommen.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for Højesteret til den anden part.